

בודי-ג'ים והבונים

בודי-ג'ים אמור היה מחר לחזור הביתה! חזרה לעיר! הוא צחק כשנזכר איך שפחד לצאת לכפר ואיזה קיץ נהדר הוא בילה שם בכל זאת. בוב הגנן הזקן היה חבר טוב כזה! והיו גם השכנים הקטנים. הוא חשב האם יפגוש שוב את העטלף האדום כשיחזור הביתה. הוא קיווה שכן. הוא רצה להודות לו. הוא שמח מאוד שבילה קיץ כזה ושמח עוד יותר שגם בשנה הבאה הוא יחזור לכאן.

כשבודי-ג'ים חשב על כל הדברים האלה, בוב הגנן הופיע פתאום. הוא נעל מגפיים גבוהות ומעיל ישן מעור כבש.

"הי, בודי" קרא "אתה רוצה לצאת למחנה?"

"אתה מתכוון ברצינות בוב?" שאל הילד בשמחה.

"בוודאי שאני מתכוון לכך" ענה בוב "תתכוון מיד. לבש בגדים חמים ונעל את הנעלים העבות ביותר שיש לך. אני הולך לרתום את

מוד הזקנה. אנו נלך לאורך הנחל ונשאר שם כל הלילה. לכן צריכים שהסוסה תשא את השמיכות ואוכל."

מעולם עוד לא נסע בודי-ג'ים כמו הפעם. דרך דרכי היער מלאי שורשים שמקפיצים את הכרכרה, תחת עצים גבוהים, מעל פלגי מים קטנים, עם סנדי, הכלב הזקן שרץ אחריהם ונובח.

פעם הוא שמע משהו הדומה לרעם, אבל בוב אמר "לא, זה רק הפסיון המודיע לגברת שלו שהוא אינו רחוק." בוב הגנן ידע תמיד את הכל. ובאמת, תוך דקות הם הגיעו למשפחת הפסיונים שאכלו את ארוחתם על ניצני עץ הלבנה. מובן שסנדי התחיל לנבוח עליהם והם עפו משם ברעש גדול של כנפיהם.

כשהגיעו למקום המחנה התחילו לחתוך ענפי האשוח להכנת מיטות שלהם.

"האם נשן בבקתת הציידים, בודי-ג'ים?" שאל בוב "או תעדיף לישון בחוץ?"

"כן, בוב" ענה הילד "בחוץ, בוודאי בחוץ. עוד אף פעם לא ישנתי מחוץ לבית."

הם הביאו עצי הסקה רבים כדי לבנות מדורה
והכינו את מיטותיהם קרוב אליה. התכוונו
להדליק אותה אחרי ארוחת הערב.

כשהכל היה
מוכן הם נכנסו
לסירה קטנה
שעמדה שם
תמיד, ובקרוב
היה להם
מספיק דגים
לארוחת
הצהריים. בוב
צלה אותם מעל
האש. והם היו
טעימים כל כך!
אחרי הארוחה
בוב החליט לנום קצת אבל בודי-ג'ים לא היה
עייף כלל. הוא התחיל לאסוף שרף של אשוח
כדי להביא לחברים בבית הספר. הוא באמת
הצליח להשיג גושים גדולים ויפים. אבל אז
הוא שמע קולות. הוא ידע מיד שאלה השכנים

הקטנים, כי רק לאלה היה קול כזה. לכן אמר
מיד לסנדי לשתוק.

"תמיד אותו דבר" מלמל סנדי "רק כשנשמע
משהו מעניין אני חייב להיות חרש ואילם.

בכלל לא נעים להיות כלב. וווף!"

בודי-ג'ים זחל לאורך גדת הנחל והציץ בין
השיחים. שם הכל היה בתנועה. היו באמת

תריסרים של שכנים קטנים בעבודה. היו

שכרתו עצים, אחרים שמשכו קורות מעל

המים ועוד כאלה שאספו חמר בזנבותיהם

השטוחים וסתמו חורים בסכר שבנו בנחל.

אחד מהם, גדול יותר, היה כנראה מנהל

העבודה. המראה עניין את בודי-ג'ים כל כך

שהוא בטעות דרך על ענף יבש ומיד כל

החיות נעלמו בתוך המים.

אבל מנהל העבודה יצא מיד "שלום, שכן קטן"

אמר בודי-ג'ים "אני מצטער שהפרעתי לכם

בעבודה. אתם בונים. נכון?"

"בוודאי שאנו בונים" ענה היצור הקטן "זה מה

שעשינו כאן.

"אז אתם ממש בונים. עוד לא ראיתי בונה.

והצוות שלו, כשהם בונים סכר ומכינים את
בתיהם לחורף."
"אז בוא ונאכל ונלך לישון" אמר בוב.
בודי-ג'ים התכוון להישאר ער כל הלילה. הוא
רצה לספר לחברים בבית איך זה ללון בחוץ.
הוא ראה איך הכוכבים נדלקים בשמיים זה
אחרי זה ובקרוב הופיע גם קטע דקיק של ירח
חדש שצף בשמיים כמו סירה.
האוח הזקן קרא מעליו "הוו, הוו, הוו" והוא
שמע גם ציוצים של ציפורים המתכוננים
לישון.
הוא שמח מאוד שבא הנה. ואז התקרבל טוב
בשמיכה והשכנים הקטנים באו בשקט,
בשקט, הביטו עליו והלכו משם. גם הם
הצטערו שהוא יחזור מחר העירה. אך הם היו
בטוחים שהוא גם יבוא בשנה הבאה והם
ישמחו לברך את בואו.

ואנשים תמיד אומרים שעמלים כמו בונה.
אבל למה כולם ברחו כאשר ראו אותי?"
"האם אתה לא היית בורח אילו ראית פתאום
אויב?" שאל הבונה.
"אבל בוודאי" ענה בודי-ג'ים "אבל אני לא
אויב שלכם."
"כן, אתה באמת קטן למדי" אמר הבונה "אבל
יתכן שמישהו גדול נמצא איתך. מה אתה
עושה כאן אם לא באת לצוד אותנו?"
"בוב, הגנן הזקן בא איתי ללון כאן כל הלילה"
אמר בודי-ג'ים "אבל אינכם צריכים לפחד
מאיתנו. השטח כולו כאן שייך לאבא שלי והוא
לא יסכים ששכננו הקטנים יסבלו."
"אלה חדשות טובות" אמר הבונה. אך באותו
רגע שמע בודי-ג'ים איך בוב קורא לו. לכן
נפרד בשלום וחזר למחנה.
"איפה היית בודי-ג'ים?" שאל בוב בצחוק
"התכוונת לתעות ביערות?"
"לא יכולתי לתעות כי הלכתי לאורך פלג
המים" ענה בודי-ג'ים "ותמיד יכולתי לחזור
לאורכו. אבל פגשתי את מר בונה הזקן

הדביבון

"תודה לאל" אמר הדביבון "שסנדי הכלב הזקן חזר כבר העירה. אני יכול עכשיו לרדת מהעץ ולמתוח את רגליי גם ביום.

"הוא הלך כאן ורחרח כל הקיץ ורק בקושי הצלחתי להידחף לסיפור הזה.

"אבל מוטב מאוחר מאשר בכלל לא, וכדאי היה להיות כאן עם בודי-ג'ים ועם כל יתר השכנים הקטנים.

"אלא שאני רעב! לא אכלתי מחצות הלילה ואני רואה שבוב, הגנן הזקן השאיר לי כמה דלועים יפים וצהובים שם במדרון. לא ידעתם שאני אוכל דלועים? גם לא אני. רק את הגרעינים. "ואיך אני פותח את הדלועים? בשביל מה משמשים הציפורניים שלי?"

"אחרי שאני מוציא את הגרעינים אני מביא אותם לפלג מים ורוחץ אותם. למה? כי אמא אמרה לי לא לאכול שום דבר בלי לרוחץ אותו. קודם.

אז שלום בינתיים!"